U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera, Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **nezl. D. N.,** právně zastoupený Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2010, čj. OAM-47/LE-LE05-LE05-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2011, čj. 4 Az 23/2010 - 73,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **se určuje** částkou 2880 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 20. 4. 2010, čj. OAM-47/LE-LE05-LE05-2010, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 2. 6. 2011, čj. 4 Az 23/2010 - 73, zamítl.

3. Ve vztahu k udělení azylu dle § 12 písm. a) a § 13 zákona o azylu městský soud konstatoval, že žaloba neobsahovala tvrzení o pochybení žalovaného při posouzení podmínek daných ustanovení. V postupu žalovaného při hodnocení předpokladů dle § 12 písm. b) tohoto zákona soud neshledal žádnou vadu a dodal, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádný z relevantních důvodů a ani v žalobě neoznačil, v čem namítanou nesprávnost spatřoval. Zjištění žalovaného o neexistenci důvodu hodného zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu podle městského soudu nevybočovalo z mezí správního uvážení. Ze správního spisu bylo soudu zřejmé, že žalobci nehrozí vykonání

trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, a to i s ohledem na skutečnost, že je nezletilý a narodil se v roce 2010 v České republice. Na základě zpráv o Kyrgyzstánu z roku 2010 pak dovodil, že v této zemi neprobíhá ani vnitřní ozbrojený konflikt.

III.

4. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

5. Úvodem vyslovil názor, že jeho kasační stížnost splňuje kritéria přijatelnosti dle § 104a s. ř. s. Městskému soudu vytkl, že nezabýval žalobní námitkou, podle níž žalovaný vycházel z podkladů o zemi původu, vztahujících se k roku 2008. Zpochybnil i argumentaci žalovaného, že zprávy za rok 2010, které shlédl po podání žaloby, v podstatě kopírují situaci popsanou ve zprávách dřívějších. Stěžovatel se s nimi totiž nemohl seznámit a jejich obsah nebyl znám ani městskému soudu. V této souvislosti stěžovatel poznamenal, že na základě zpráv z roku 2010, které soudu sám předložil, dospěl soud k závěru o změně situace v zemi původu. Vzhledem k tomu se stěžovatel domníval, že splnil podmínky pro udělení azylu dle § 12 či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Závěrem požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

7. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS (veškerá rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná i na www.nssoud.cz), na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

8. Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani pochybení v postupu městského soudu, tím méně pak pochybení zásadní, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

9. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje v posuzované věci dostatečná vodítka. Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, že smyslem práva azylu je poskytnout žadateli ochranu, nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu a nárok na udělení azylu vzniká zejména z důvodů vypočtených v § 12 zákona o azylu (srov. rozsudek ze dne 6. 11. 2003, čj. 6 Azs 12/2003 - 49). Právo azylu není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod uznávaných v mezinárodním i vnitrostátním kontextu. Institut azylu je aplikovatelný pouze v omezeném rozsahu pro pronásledování z uznaných důvodů. Chráněna je pouze nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní

spojené (srov. rozsudek ze dne 14. 9. 2005, čj. 5 Azs 125/2005 - 46). Nejvyšší správní soud se zabýval i problematikou doplňkové ochrany a výkladem pojmu vážná újma (v obecné rovině srov. zejm. rozsudek ze dne 11. 2. 2009, čj. 1 Azs 107/2008 - 78). V posuzované věci je nezbytné upozornit, že Nejvyšší správní soud není povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti (srov. rozsudek ze dne 19. 3. 2008, čj. 9 Azs 175/2007 - 49). Závěrem je možné připomenout rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 11. 2005, čj. 5 Azs 114/2005 - 51, dle kterého je poskytnutí azylu zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

10. Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti, proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

11. O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany má odkladný účinek již ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

12. O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

13. Usnesením městského soudu ze dne 11. 3. 2011, čj. 4 Az 23/2010 - 62, byla stěžovateli ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Dagmar Rezková Dřímalová; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil ustanovené advokátce dle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměnu ve výši 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby, dále ve smyslu § 13 odst. 3 advokátního tarifu také režijní paušál ve výši 1 x 300 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 20 % z přiznané odměny za zastupování, tj. 480 Kč. Náklady řízení za úkon právní služby spočívající v převzetí zastoupení zdejší soud nepřiznal, neboť odměna za tento úkon byla vypořádána již v řízení před městským soudem. Celkem tedy částka náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti činí 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. září 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu